

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL L. G. SKUNDO**

2021 m. vasario d. Nr. S- (7-209/2020)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš pirmininko Evaldo Raistensčio, narių Editos Galiauskaitės, Rasos Stravinskaitės, Andriaus Veniaus (pranešėjas) ir Vilmos Vildžiūnaitės, išnagrinėjo L. G. (toliau – Pareiškėjas) 2020-12-06 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija, Atsakovas) 2020-11-17 rašto Nr. 9.51-467-137540 (toliau – skundžiamas raštas, Inspekcijos raštas). Atsakovo atstovė Vitalija Nagrockytė 2021-01-19 dalyvavo Komisijos posėdyje nuotoliniu būdu, Pareiškėjas posėdyje nedalyvavo.

Komisija n u s t a t ė :

Pareiškėjas 2020-12-06 skunde prašo Komisijos panaikinti Inspekcijos raštą, kuriuo Pareiškėjo prašoma patikslinti Pajamų mokesčio deklaraciją už 2019 metų mokestinį laikotarpį, ir grąžinti jam 287,93 Eur pajamų mokesčio permoką.

Pareiškėjas pažymi, kad mokesčių administratoriui buvo pateikta 2018-04-16 Vaiko priežiūros sutartis, kurioje aiškiai apibrėžtas sutarties objektas – *VšĮ "AI" įsipareigoja teikti vaiko priežiūros paslaugas ir pagal galimybes sudaryti sąlygas tenkinti vaiko saviraišką*. Apie jokią ugdymą sutartyje nekalbama. Atsiskaitymuose per banką nurodyta pavedimų paskirtis „ugdymas“, Pareiškėjo nuomone, šiuo atveju neturi jokios reikšmės, nes mokėtojas gali nurodyti bet kokią paskirtį arba visai nenurodyti. 2020 metais pavedimuose per banką Pareiškėjas vartojo žodį „priežiūra“ (paslaugos teiktos pagal tą pačią Vaiko priežiūros sutartį).

Pareiškėjo teigimu, darbą su 1–2 metų vaiku (Pareiškėjo dukra iki 2019 m. birželio mėn. buvo vienerių metų amžiaus) nėra korektiška vadinti „ugdymu“, nes pagal Lietuvos Respublikos švietimo įstatymą ugdymas yra pradinis, pagrindinis ir vidurinis. Skunde pabrėžiama, kad buvo sudaryta vaiko priežiūros sutartis, o ne ikimokyklinio ugdymo sutartis su visa atitinkama ugdymo programa, privalomais kriterijais, sąlygomis ir pan.

Pareiškėjas nurodo, kad pagal minėtą Vaiko priežiūros sutartį už vaiko priežiūrą buvo mokėta po 149 Eur / mėn. Už maistą buvo skaičiuojama atskirai, į išlaidas deklaracijoje išlaidos maistui įtrauktos nebuvo. Be to, Pareiškėjas iš bendros sumos atėmė išlaidas už 2 mėnesius, kuomet nebuvo mokėta už vaiko priežiūrą. Taigi, bendra suma už vaiko priežiūrą (be maisto) sudarė 1490 Eur už 10 mėn.

Skundžiamame 2019-11-17 rašte (Pranešime apie Valstybinei mokesčių inspekcijai pateikto dokumento trūkumus) nurodyta, kad Pareiškėjo 2020-06-16 pateiktoje Pajamų mokesčio deklaracijoje (forma (duomenys neskelbtini) toliau – Deklaracija) už 2019 metų mokestinį laikotarpį deklaruotos patirtos išlaidos, kuriomis negali būti mažinamos Pareiškėjo apmokestinamosios pajamos. Pajamų mokesčio lengvata galima pasinaudoti, jeigu teikiama vaikų priežiūros paslauga. Tuo tarpu pagal Pareiškėjo pateiktus dokumentus sumokėtos įmokos už vaiko ugdymą ir maistą, kurioms lengvata netaikoma.

Komisija k o n s t a t u o j a :

Pareiškėjo 2020-12-06 skundas tenkintinas, skundžiamas Inspekcijos raštas naikintinas ir Pareiškėjo skundas perduotinas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Iš bylos medžiagos matyti, kad ginčas tarp šalių vyksta dėl Pareiškėjo Deklaracijoje deklaruotų 1490 Eur vaiko priežiūros išlaidų ir apskaičiuotos grąžintinos 287,93 Eur pajamų mokesčio sumos pagrįstumo, Inspekcijai konstatavus, jog ginčo atveju buvo teiktos ne vaiko priežiūros, o ugdymo ir vaiko maitinimo paslaugos, kurioms pajamų mokesčio lengvata netaikoma.

Pareiškėjas nesutinka su mokesčių administratoriaus pateiktu aplinkybių teisiniu vertinimu, teigdamas, jog nagrinėjamu atveju buvo teiktos tik vaiko priežiūros, o ne ugdymo paslaugos. Tai nurodyta ir Vaiko priežiūros sutartyje. Pareiškėjas taip pat nurodo, jog už vaiko maitinimą buvo mokama atskirai ir, priešingai negu teigia mokesčių administratorius, šios išlaidos nebuvo įtrauktos į Deklaraciją. Pareiškėjas prašo panaikinti Inspekcijos raštą ir grąžinti deklaruotą pajamų mokesčio permoką.

Atsižvelgdama į tai, kad mokestinio ginčo dalyką apsprendžia pareikšti konkretūs mokesčių mokėtojo reikalavimai, nagrinėjamu atveju Komisija sprendime pasisakys tiek dėl Inspekcijos rašto, kaip viešojo administravimo subjekto priimto administracinio akto apskundimo teisėtumo, tiek dėl rašto turinio pagrįstumo, atsižvelgdama į Pareiškėjo skunde nurodytus nesutikimo su skundžiamu mokesčių administratoriaus raštu motyvus ir reikalavimus.

Dėl mokestinio ginčo vertinimo

Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 2 straipsnio 22 punktą, mokestiniai ginčai – ginčai, kylantys tarp mokesčių mokėtojo ir mokesčių administratoriaus dėl sprendimo dėl patikrinimo akto tvirtinimo ar kito panašaus pobūdžio sprendimo, pagal kurį mokesčių mokėtojui naujai apskaičiuojamas ir nurodomas sumokėti mokestis, taip pat dėl mokesčių administratoriaus sprendimo atsisakyti grąžinti (įskaityti) mokesčio permoką (skirtumą).

Komisija pirmiausia turi įvertinti, ar Inspekcijos rašto surašymas gali būti priežastis mokestiniam ginčui kilti. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – LVAT) ne kartą yra išaiškinęs, kad ginčo administracinėje byloje dalyku gali būti toks viešojo administravimo subjekto priimtas administracinis aktas, kuris atitinkamiems asmenims nustato tam tikras teises ar pareigas, sukelia teisinę pasekmę. Kai skundžiamas aktas ar veiksmas akivaizdžiai jokių teisinių pasekmių nesukelia, jis negali būti ginčo administraciniame teisme objektu. Nagrinėdamas skundus dėl teisinių pasekmių negalinčių sukelti ir nesukeliančių aktų ar veiksmų, teismas asmens teisių apginti negalėtų, nes net ir patenkinus skundą, asmens teisių ir pareigų apimtis (jo teisių ir pareigų bei įstatymo saugomų interesų gynimo požiūriu) nepasikeistų, o pats procesas būtų iš esmės beprasmis (pvz., žr. LVAT 2008-09-25 nutartį adm. byloje Nr. AS-525-540/2008; 2010-04-06 nutartį adm. byloje Nr. AS-822-172/2010; 2010-10-22 nutartį adm. byloje Nr. AS-143-560/2010). Atsižvelgdama į išdėstytą LVAT praktiką, Komisija vertins, ar Inspekcijos raštas nustato, pakeičia ar panaikina Pareiškėjo teises ar pareigas viešojo administravimo srityje.

Komisija pažymi, kad mokesčių mokėtojai pasinaudoti pajamų mokesčio lengvatomis ir susigrąžinti išskaičiuoto (sumokėto) gyventojų pajamų mokesčio (toliau – GPM) dalį gali tik pateikę Metines pajamų mokesčio deklaracijas, kurios savo esme prilygsta ir prašymui grąžinti GPM permoką. Nagrinėjamu atveju Pareiškėjas Inspekcijai pateikė Deklaraciją už 2019 m., kurioje deklaravo patirtas 1490 Eur išlaidas už vaiko priežiūros paslaugas ir 287,93 Eur grąžintiną GPM sumą. Inspekcija 2020-11-17 rašte konstatavo, kad pagal Pareiškėjo pateiktus dokumentus buvo sumokėtos įmokos už vaiko ugdymą ir maistą, kurioms pajamų mokesčio lengvata netaikoma. Pareiškėjui minėtame rašte nepaaiškintos Lietuvos Respublikos gyventojų pajamų mokesčio įstatyme (toliau – GPMĮ) nustatytos sumų, sumokėtų už vaiko priežiūrą, priskyrimo išlaidoms, atimamoms iš gautų apmokestinamųjų pajamų, sąlygos. Tačiau iš skundžiamo rašto turinio galima spręsti, jog prašymas grąžinti GPM permoką negali būti tenkinamas dėl to, kad Pareiškėjo deklaruotos išlaidos formaliu požiūriu neatitinka GPMĮ 21 straipsnio 1 dalies 4 punkte numatytos sąlygos dėl pačių išlaidų pobūdžio.

Komisijos vertinimu, Pareiškėjas, teikdamas skundą Komisijai, iš esmės nesutiko su Inspekcijos rašte konstatuotomis faktinėmis aplinkybėmis bei Inspekcijos ginčijamomis Deklaracijoje deklaruotomis vaiko priežiūros išlaidomis, dėl ko Pareiškėjui susidaro grąžintina 287,93 Eur GPM suma, taigi, iš esmės siekė inicijuoti mokestinį ginčą.

Taigi, šiuo atveju konstatuotina, kad Inspekcijos raštas yra viešojo administravimo subjekto (mokesčių administratoriaus) priimtas teisinės pasekmės Pareiškėjui sukeliantis dokumentas, lemiantis Pareiškėjo (mokesčių mokėtojo) materialinių teisių mokesčių grąžinimo srityje pasikeitimą, t. y. jame išdėstyti motyvai turi tiesioginės įtakos Pareiškėjo GPM sumos už 2019 m. negrąžinimui. Komisija pažymi, kad Deklaracijos pateikimas nagrinėjamu atveju laikytinas prašymu grąžinti (įskaityti) mokesčio permoką, o skundžiamas Inspekcijos raštas – sprendimu, kuriuo buvo atsisakyta grąžinti (įskaityti) Pareiškėjo prašomą GPM permoką. Todėl Komisija, vadovaudamasi išdėstytomis MAĮ ir LVAT nuostatomis ir atsižvelgdama į išdėstytas aplinkybes, daro išvadą, kad ginčas, kilęs iš esmės dėl deklaruotos grąžintinos GPM sumos už 2019 m. teisingumo, yra mokestinis ginčas, kuris turi būti sprendžiamas MAĮ mokestiniams ginčams nagrinėti nustatyta tvarka.

Dėl vaiko priežiūros / ugdymo išlaidų

Pagal GPMĮ 21 straipsnio 1 dalies 4 punktą iš pajamų gali būti atimamos sumos, per mokestinį laikotarpį sumokėtos už paties nuolatinio Lietuvos gyventojų ar jo sutuoktinio naudai <...> suteiktas <...> nepilnamečių vaikų (įvaikių, globotinių, kuriems nustatyta nuolatinė globa (rūpyba) šeimoje), iki 18 metų priežiūros paslaugas, kai šias paslaugas suteikia Lietuvos Respublikoje įregistruotas mokesčių mokėtojas arba registruotis mokesčių mokėtoju privalantis asmuo. Pagal šio straipsnio 3 dalį, bendra atimamų išlaidų, nurodytų šio straipsnio 1 dalyje, suma negali viršyti 25 procentų apmokestinamųjų pajamų, kurioms taikomi šio įstatymo 6 straipsnio 1, 1¹ ir 1² dalyse nustatyti pajamų mokesčio tarifai, sumos, apskaičiuotos šio įstatymo 16 straipsnio 1 dalyje nustatyta tvarka, atėmus šio įstatymo 16 straipsnio 1 dalies 1–5 punktuose nurodytas sumas. Šio straipsnio 1 dalies 4 punkte nurodytų išlaidų suma bet kokių atveju negali viršyti 2000 eurų (pagal 2018 m. birželio 28 d GPMĮ Nr. IX-1007 2, 6, 16, 20, 21 ir 27 straipsnių pakeitimo įstatymą Nr. XIII-1335, taikomą apskaičiuojant ir deklaruojant 2019, 2020, 2021 metų mokestinių laikotarpių pajamas).

Kaip jau minėta, Pareiškėjas Inspekcijai 2020-06-16 pateikė Deklaraciją, kurioje deklaravo 1490 Eur sumą, sumokėtą už vaiko priežiūros paslaugas. Byloje pateikta 2018-04-16 *Vaiko priežiūros sutartis*, sudaryta tarp Pareiškėjo ir VšĮ "A1" pagal kurią VšĮ "A1" įsipareigojo *teikti Pareiškėjui jo vaiko priežiūros paslaugas ir pagal galimybes sudaryti sąlygas tenkinti jo saviraiškos poreikius*. Sutarties 2.1 papunktyje išvardinti detalūs VšĮ "A1" įsipareigojimai pagal šią sutartį, pvz., vaiko priežiūros procesą grįsti šiuolaikiniais ikimokyklinės pedagogikos metodais; puoselėti visas vaiko galias lemiančias jo asmens vystymosi ir socializacijos sėkmę; ugdyti pilietines, tautines ir krikščioniškas nuostatas; prižiūrėti vaiką. Pareiškėjas pagal sutartį įsipareigojo mokėti mėnesinį mokestį už Sutarties 1 punkte nurodytas vaiko priežiūros paslaugas (249 Eur – 100 Eur kompensacija, t. y. 149 Eur / mėn.) ir papildomą kintamą mėnesinį mokestį už vaiko maitinimą, priklausantį nuo faktinio darželio lankymo dienų skaičiaus. Pareiškėjo kartu su skundu pateiktuose mokėjimą patvirtinančiuose dokumentuose nurodyta, kad buvo mokėta „*už ugdymą*“.

Pagal Lietuvos Respublikos švietimo įstatymo 2 straipsnio 35 dalį ugdymas – tai dvasinių, intelektinių, fizinių asmens galių auginimas bendraujant ir mokant. Ikimokyklinis ugdymas vyksta šeimoje, o tėvų (globėjų) pageidavimu – pagal ikimokyklinio ugdymo programą. Ikimokyklinis ugdymas teikiamas vaikui nuo gimimo, iki jam pradedamas teikti priešmokyklinis ugdymas. Ikimokyklinio ugdymo programą, parengtą pagal švietimo ir mokslo ministro patvirtintus ikimokyklinio ugdymo programų kriterijus, vykdo ikimokyklinio ugdymo, bendrojo ugdymo mokyklos, laisvasis mokytojas ar kitas švietimo teikėjas (to paties įstatymo 7 straipsnio 2–4 dalys). Iš ginčo bylos medžiagos matyti, kad Inspekcija nagrinėjamu atveju apsiribojo formaliu situacijos vertinimu, nevertino suteiktų paslaugų pobūdžio; neaišku, kokiais kriterijais remiantis buvo prieita išvados, jog ginčo atveju buvo teiktos būtent vaiko ugdymo, o ne priežiūros paslaugos. Komisija

pažymi, kad Pareiškėjas taip pat yra neteisus, teigdamas, jog ugdymo paslaugos vienerių metų vaikui iš principo negali būti teikiamos.

Komisijos nuomone, iš Pareiškėjo pateiktų Vaiko priežiūros sutarties ir kitų dokumentų negalima vienareikšmiškai spręsti, ar nagrinėjamu atveju buvo teiktos tik vaiko priežiūros paslaugos, ar kartu ir vaiko ugdymo paslaugos. Komisija konstatuoja, kad Inspekcijos 2020-11-17 rašte nurodytas teisinis faktinių aplinkybių vertinimas negali būti laikomas pakankamu tvirtinti, jog Pareiškėjas neturi teisės susigrąžinti ginče aptariamą GPM permoką (skirtumą).

Kaip minėta, siekiant įvertinti, ar Pareiškėjas turi teisę Deklaracijoje deklaruoti VŠĮ "A1" sumokėtas įmokas už suteiktas paslaugas, būtina nustatyti, kokios faktiškai paslaugos (vaiko priežiūros ir / ar ugdymo) ginčo atveju buvo suteiktos. Tuo tikslu tikslinga išanalizuoti, kokios veiklos sritys yra nurodytos VŠĮ "A1" įstatuose, kokią veiklą vykdo / kokias paslaugas teikia ši įstaiga ir kokios paslaugos buvo suteiktos šiuo konkrečiu atveju.

Komisija atkreipia dėmesį į tai, kad duomenys apie mokinius, kurie mokosi pagal pradinio, pagrindinio, vidurinio ugdymo ir (ar) formaliojo profesinio mokymo, neformaliojo vaikų švietimo ir formalųjį švietimą papildančias, ikimokyklinio ir priešmokyklinio ugdymo programas, yra kaupiami Mokinių registre, kuris buvo įsteigtas Lietuvos Respublikos švietimo ir mokslo ministro 2008 m. vasario 8 d. įsakymu Nr. ISAK-353 „Dėl Mokinių registro steigimo, jo nuostatų patvirtinimo ir veiklos pradžios nustatymo“. Mokinių registro tvarkytojai yra mokyklos, kiti švietimo teikėjai, vykdančys pradinio, pagrindinio, vidurinio ugdymo ir (ar) formaliojo profesinio mokymo, neformaliojo vaikų švietimo ir formalųjį švietimą papildančias, ikimokyklinio, priešmokyklinio ugdymo programas (toliau – Švietimo teikėjai) (Lietuvos Respublikos švietimo ir mokslo ministro 2016 gegužės 5 d. įsakymu „Dėl Mokinių registro reorganizavimo ir Mokinių registro nuostatų patvirtinimo“ patvirtintų Mokinių registro nuostatų 9 punktas). Duomenis Mokinių registruui privalo pateikti valstybiniai ir nevalstybiniai švietimo teikėjai. Iš Mokinių registro nuostatų matyti, kad šiam registruui nėra teikiami duomenys apie vaikus, kuriems teikiamos tik priežiūros paslaugos. Todėl, Komisijos nuomone, ginčo byloje tikslinga yra kreiptis į Mokinių registro tvarkytoją / valdytoją su tikslu gauti informaciją, ar Pareiškėjo dukra yra / nėra registruota Mokinių registre, ir atitinkamai spręsti klausimą dėl ginčo byloje suteiktų paslaugų pobūdžio ir GPMĮ 21 straipsnio 1 dalies 4 punkte nurodytos GPM lengvatos taikymo pagrįstumo.

Komisija pažymi, kad, kaip minėta, LVAT praktikoje mokesčių administratorius yra pripažįstamas viešojo administravimo subjektu, kuris savo veikloje privalo, be kita ko, vadovautis ir bendraisiais viešosios teisės principais (2003-12-15 plenarinės sesijos nutartis adm. byloje Nr. A-11-648/2003, „Administracinių teismų praktika“ Nr. 4, 2003; 2010-03-04 nutartis adm. byloje Nr. A 575 252/2010; 2010-03-15 nutartis adm. byloje Nr. A-556-504/2010; 2011-06-27 sprendimas adm. byloje Nr. A-556-336/2011). Tai reiškia, jog mokesčių administratorius privalo laikytis ir Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo (toliau – VAĮ) 3 straipsnyje įtvirtintų viešojo administravimo principų (2005-02-01 nutartis adm. byloje Nr. A-14-131/2005; 2008-01-31 nutartis adm. byloje Nr. A-556-158/2008; 2011-05-05 nutartis adm. byloje Nr. A 575 851/2011), *inter alia* įstatymo viršenybės (2007-02-09 nutartis adm. byloje Nr. A-180-127/2007) bei objektyvumo (2010-06-28 nutartis adm. byloje Nr. A-438-502/2010; 2009-07-09 nutartis adm. byloje Nr. A-502-830/2009; 2011-06-27 sprendimas adm. byloje Nr. A-556-336/2011).

LVAT savo jurisprudencijoje yra konstatavęs, kad pastarosios VAĮ 8 straipsnio nuostatos reiškia, jog akte turi būti nurodomi pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi priimdamas administracinį aktą; motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas. Ši teisės norma siejama su teisėtumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikla nepažeistų teisės aktų, kad jų sprendimai būtų pagrįsti, o sprendimų turinys atitiktų teisės normų reikalavimus (2010-08-24 sprendimas adm. byloje Nr. A-756-450/2010, „Administracinė jurisprudencija“ Nr. 20, 2010; 2010-11-15 sprendimas adm. byloje Nr. A-556-15/2010, „Administracinė jurisprudencija“ Nr. 20, 2010; 2011-06-27 sprendimas adm. byloje Nr. A-556-336/2011; 2015-12-07 nutartis adm. byloje Nr. A-2519-502/2015 ir kt.). Komisija pažymi, kad mokesčių administratoriaus sprendimų

priėmimo teisinis bei faktinis pagrindai turi bŭti ųinomi ne tik mokesėiŭ administratoriui, bet ir asmeniui, kurio atųvilgiu ųis sprendimas priimamas.

Komisija paųymi, jog ginėijamas Inspekcijos raųtas, kuriuo Pareiųkėjui negraųinta GPM permoka pagal Deklaraciją, negali bŭti pripaųintas motyvuotu, pagrįstu ir teisėtu, nes mokesėiŭ administratorius, kaip vieųojo administravimo subjektas, priimdamas ginėijamą sprendimą, nesilaikė VAI 3 straipsnyje įtvirtintŭ vieųojo administravimo principŭ, *inter alia* įstatymo virųenybės bei objektyvumo, nepaisė ųio įstatymo 8 straipsnyje įtvirtintŭ bendrŭjŭ individualaus administracinio akto turiniui keliamŭ reikalavimŭ. Kaip minėta, mokesėiŭ administratorius nagrinėjamu atveju apsiribojo formaliu situacijos vertinimu, nesiaiųskino, kokios paslaugos (vaiko prieųiŭros ir / ar ugdyimo) buvo suteiktos Pareiųkėjui, todėl ginėijamas Inspekcijos raųtas negali bŭti pripaųintas atitinkanėiu aukųėiau nurodytus vieųojo administravimo principus.

Įvertinusi aukųėiau išdėstytus ginėijamo raųto trŭkumus, Komisija sprendųia, kad negali įvertinti ir įsitikinti, ar Deklaracijoje deklaruota GPM permoka Pareiųkėjui negraųinta pagrįstai. Taigi, Komisija, remdamasi MAI 155 straipsnio 4 dalies 5 punkte įtvirtinta Komisijos teise mokesėiŭ mokėtojo skundą perduoti Inspekcijai nagrinėti iš naujo, konstatuoja, jog dėl aukųėiau nurodytŭ prieųasėiŭ Inspekcijos 2020-11-17 raųtas Nr. 9.51-467-137540 yra naikintinas, o Pareiųkėjo 2020-06-16 pateiktoje Pajamŭ mokesėio deklaracijoje uų 2019 metŭ mokestinį laikotarpį išdėstytas praųymas graųinti GPM permoką perduodamas centriniam mokesėiŭ administratoriui nagrinėti iš naujo. Inspekcija, iš naujo nagrinėdama Pareiųkėjo skundą, turėtu atsiųvelgti į ųiame sprendime išdėstytus argumentus ir priimdama naują sprendimą aiųskiai nurodyti sprendimo priėmimo motyvus ir teisinį pagrindą, t. y. naujai priimtas centrinio mokesėiŭ administratoriaus sprendimas turi visiųkai atitikti VAI 8 straipsnio 1 dalyje įtvirtintus bendruosius individualaus administracinio akto turiniui keliamus reikalavimus.

Mokestiniŭ ginėŭ komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesėiŭ administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 2 ir 5 punktais, n u s p r e n d ų i a :

Panaikinti Valstybinės mokesėiŭ inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansŭ ministerijos 2020-11-17 raųtą Nr. 9.51-467-137540 ir perduoti Pareiųkėjo 2020-06-16 pateiktoje Pajamŭ mokesėio deklaracijoje uų 2019 metŭ mokestinį laikotarpį išdėstytą praųymą graųinti GPM permoką centriniam mokesėiŭ administratoriui nagrinėti iš naujo.

Pagal MAI 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesėiŭ mokėtojas, nesutinkantis su Mokestiniŭ ginėŭ komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimu, turi teisė ųį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (ųy gimantŭ g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAI 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestiniŭ ginėŭ komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimą taip pat turi teisė centrinis mokesėiŭ administratorius, taėiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesėiŭ administratorius ir Mokestiniŭ ginėŭ komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, sprėsdami mokestinį ginėŭ (arba mokestinio ginėo metu), skirtingai interpretavo įstatymŭ ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi bŭti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienŭ po Mokestiniŭ ginėŭ komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkas	Evaldas Raistenskis
Komisijos narė	Edita Galiauskaitė
Komisijos narė	Rasa Stravinskaitė
Komisijos narys	Andrius Venius
Komisijos narė	Vilma Vildųiŭnaitė